

λ'

Никое човешко същество не е развивало такава скорост.
Вятърът в косите ме зашеметява и дава сили за още по-нечувано темпо.
Тялото ми е съвършено разположено в пространството,
пистата се сгъва във времето, за да отстъпи на енергията ми.
Всичките мускули – ръцете, бедрата, диафрагмата – всичко действа в перфектна хармония – толкова свободно, толкова елегантно – няма кой да изпревари красотата на този бяг.
Зад мен е шампионът на Европа, отляво до него – световният рекордьор, от дясно – детето-чудо от Ямайка.
Кой от тях досега е имал за съюзник бога на скоростта?
Нямат шанс. Те просто бягат изключително, но не сгъват пространството.
Не знам как се прави – но при изстрела на старта изведнъж отпуснах напрежението, защото видях лавров венец и сега тичам към него. Не разбирам много от чужди езици, но запомних думите, изписани на венеца: *Genius Victoriae*.
Ето последните метри –
кой е предполагал, че човек от моята държава изобщо ще стигне до финала?
Мисълта на съперниците ми, че се налага да се борят за титлите си, ги съсипва.
Знам, че повечето от тях взимат толкова скъпи допинги, че тестовете не могат да ги уловят.
И това сега също ги съсипва.
Колко ще зарадвам сънародниците си!
Та аз бягам с цяла епоха по-бързо от най-доброто наше постижение.
Колкото и опияняваща да е скоростта, последните крачки ще забавя ход – рискувам да не счупя световния рекорд –
но един истински шампион не може да финишира задъхан.

Усмихнат, вдигам победно ръце и ме обличат в знамето.
Нашият коментатор в момента вдига шум колкото целият стадион.
На таблото е изписано: олимпийски и световен рекорд. Горски.

Отвсякъде – от коментаторските кабинни и от всички трибуни – се чува все една и съща дума: Горски. Горски!

Малко по-късно идват и клюките – всички записи от бягането ще се окажат повредени точно на едно и също място. Малко след старта аз се оказвам изведнъж с пет метра пред другите, без да е минало никакво време.

Вижда се едно леко примигване. Като монтаж, който никой не признава да е правил.